

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ III

10 TÌ

TUẦN LỄ 7.5

ĐẾN 14.5.1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐÀU BÉP : MINH VỒ — CỬA TIỆM : 54 VỒ TÁNH, ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C74++

CÔNG XÚC TU XI!

TIM

Kẻ Sĩ

Kim Cồ trọng kẻ sĩ, ngay cả lúc họ thất bại. Kẻ sĩ Kinh Kha giết hụt bạo Tần mà người đời sau này vẫn ca ngợi « Một áng dao bay ngàn thu đẹp ».

Kề ra cái việc ca ngợi kẻ sĩ của ngày xưa thật là đúng. Cứ xem sử sách, chuyện kẻ nhân nhân những gương sáng kẻ sĩ, Sách Hoàng Lê Nhất Thống Chế thuật chuyện kẻ sĩ Công Sán phụng mạng vua Lê đi sứ thuyết phục Nguyễn

Huệ trả lại đất Nghệ An. Trần Công Sán, vốn đậu Tân Sĩ, làm quan đến chức Tham Tạng, khi vào yết kiến Nguyễn Huệ, thấy dáng oai nghiêm của Huệ, vẫn ung dung tiến thoái trong khi mọi người thất sắc. Huệ phải khen rằng « Ta nghe nhân tài Bắc Hà nhiều lắm, mà nay chỉ thấy Công Sán còn có dáng ra người ». Cùng đi sứ với Công Sán, lại có Ngô Nho, cũng đậu Tân Sĩ. Nho vốn là học trò Công Sán. Khi được hỏi ý kiến, Nho khẳng

nói rằng « Người học trò như thế mới gọi là thông đạt ». Thầy trò Sán đi sứ rồi việc không xong, bị Nguyễn Huệ giam vào ngục. Sán đeo gông, nằm ngửa trong ngục, quyết không đổi ý theo phục vụ Bắc Bình Vương. Giam châu Nguyễn Huệ thả thầy trò Công Sán về, nhưng bắt đi đường biển. Đọc đường lên sai kẻ đực thuyền để cho chết đuối.

Đây là chuyện xưa. Và những Trần Công Sán, Ngô Nho cũng hiếm hoi lắm. Đời nhà Lê, biết bao nhiêu Tân Sĩ, mấy kẻ được như Công Sán.

Đời nay kẻ sĩ được đào tạo trong cái tinh thần quan

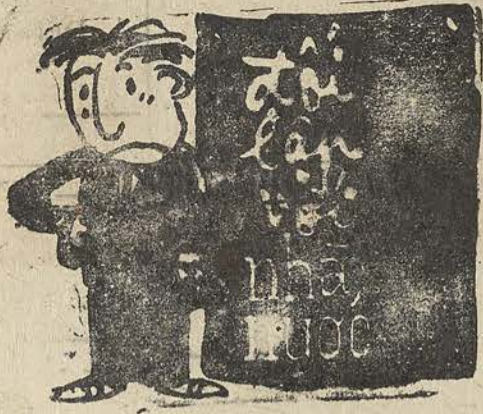
lại, phi cao đẳng bắt thành phu phụ, nhưng Công Sán, Ngô Nho lại càng hiếm.

Người học trò sức vóc yếu đuối xưa nay thường là đề tài chế riếu. Việc làm duy nhứt của học trò chỉ là nấu sủ xôi kinh, chờ thập niên đăng hỏa đề bằng hồ danh đề. Nhưng hễ vận nước lâm nguy thì kẻ sĩ luôn có mặt.

Ngày nay quân đội có bao nhiêu kẻ sĩ già từ nghiên bút theo việc đao cung. Kể từ năm 1950, ngày mà chửu động viên ra đời, học trò nhập ngũ đã nhiều. Ở trong quân ngũ hay ở ngoài dân sự, kẻ Sĩ vẫn nêu cao được chân giá trị của mình, Cái đẹp đấu tranh anh dũng với cái đẹp

tráng sĩ « mắt trừng gửi mộng qua cương giới, mơ về Hanoi dáng kiêu thơm » là cái đẹp của kẻ sĩ đi vào chiến đấu.

Đã đành kẻ sĩ hèn cũng không thiếu, song trong tâm khảm, kẻ sĩ nào cũng nuôi tình thần quật khởi. Bản chất sĩ vốn là trảng nhả, trọng đạo nghĩa thế cái hèn chẳng qua là do thời thế gây nên. Biết khởi nguồn tính hùng của kẻ sĩ, đất nước này sẽ có ngay những lớp người vùng dậy như triều dâng, như bão táp. Đề nên kẻ sĩ trong những cái bất công, lấy miệng đĩnh chung, bả danh lợi làm lu mờ chánh nghĩa, người ta đang khuyến khích kẻ sĩ hèn.

Nhà nước thích đùa rôn hay thích cai trị ?

Biện pháp mới nhất của nhà nước đem ra đối phó với sinh viên học sinh đã biến thành trò ảo thuật rở tiền.

Phải nói trước để nhắc lại những lần đã nói trước rằng : Chúng tôi không là chính khóa nên không ăn có nước mắt mù hơi cay hay ăn có những bát mửa của sinh viên học sinh do lựu đạn mửa bắt ... buồn nôn ! Trên Con Ong, chúng tôi chỉ lưu ý nhà nước coi chừng ngọn lửa tuổi trẻ bị dập tắt một cách phủ phàng. Chúng tôi không muốn nhiệt tình và lòng tự phụ của tuổi trẻ Việt Nam bị chết giấc.

Về phía sinh viên học sinh, chúng tôi không xúi dục họ nhưng cảnh giác họ hãy loại lập tức bọn ăn có khỏi cuộc tranh đấu của họ. Một đại diện sinh viên đã thổ lộ, than vãn : cuộc tranh đấu của họ bị lừa ản có lợi dụng.

Quê hương chúng ta luôn luôn được mùa ản có. Bất cứ cuộc tranh đấu nào, khởi đầu từ nhạ hay sỏi nổi, đều có mặt bọn ản có. Thành thử, bình tĩnh mà nhận xét, cuộc tranh đấu của sinh viên đã đi quá xa những đòi hỏi sơ khởi của họ.

Ấy là lỗi của nhà nước. Nhờ nước không biết làm công việc của nông dân, Muốn lúa tốt, phải nhổ cỏ. Cỏ không nhổ, cứ lo nhổ lúa. Do đó, lúc mất mà cỏ... ản có, cỏ đuổi chó lan tràn để trở thành một thứ dịch tại hại.

Những đàn anh, đàn thầy có trách nhiệm và uy tín với sinh viên học sinh thì chỉ lo bảo vệ tự ái vật, bất bề danh từ. Hai ông viện trưởng đại học loay hoay trong cái lỗ chó chui là "yết kiến" hay "được mời". Ôi, vì đất nước mà chơi nhau bằng danh từ chính, bất chính thì quả là chó đẻ hết chỗ nói !

Tuổi trẻ không được thỏa mãn tự ái lại bị lừa bằng môn tô đạo khích bác, càng tiến lên. Để chịu cay đắng hơn. Nhà nước cũng quản, không biết giải quyết ra sao. Đành để Cảnh sát dã chiến mang tiếng tàn nhẫn. Lựu đạn cay, lựu đạn mửa, khiên, dùi cui không giải quyết được gì. Rồi "khại thác" bằng "biện pháp mạnh" chỉ làm hận thù tăng và oán đê to tát, quyền rũ bọn chính khóa đối lập kính niên.

Dù sinh viên học sinh sai lầm chẳng nữa, thấy họ bị đàn áp, thấy họ trên lâm thì xác sau khi ở quận 1 ra về, người nào cũng xúc động, cũng có cảm tưởng như con em mình bị hành hạ.

Nhà nước chừng không cảm thấy xúc động nên nhà nước mới sáng tác thêm trò mới do Sở Vui Rong đặc trách. Ấy là trò xit nước hóa học lột trường những em nữ sinh yếu đuối. Tối Cao Pháp Viện lại phải xử Sở Vui Rong cái tội công xúc tu sĩ mất thời !

Nhà nước thích đùa rôn hay thích cai trị đây ? Nếu không thích đùa rôn, hãy để trái tim thông thức cho tình thương đằm chồi. Và chỉ có tình thương, như Tổng thống sáng suốt ban huấn từ hôm giỗ Tô, mới giải quyết xong vấn đề sinh viên học sinh.

CON ONG TRANG 9

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

Tại sao những người sạch cứ phải chết? Đó là câu hỏi của tôi kể từ ngày tôi lớn khôn và nhảy vào cái nghề viết lách. Tôi có vài người bạn nhà binh cấp Tá từng ngồi ở những chỗ ăn bần làm giàu mà không bị truy tố nhưng vẫn nghèo mạt rệp. Chúng nó đã chết trên đường phục vụ đất nước. Vợ con đói meo. Trương lại rất u ám. Chúng nó sạch hơn tôi, chắc chắn thế, vậy mà thằng bần là tôi thì sống nhân rần, còn thằng sạch là chúng nó thì chết một cách thảm hại. Có đứa bị ngay đạn của tham nhũng bần lén. Như thằng Nguyễn Duy Am,

Tôi không quen chuẩn tướng Trương Quang Ân. Thế mà nghe tin ông chết, tôi đã thương tiếc ông, thương tiếc một người chỉ huy tốt sạch chết nửa đường sự nghiệp. Mới đây, thiếu tướng Nguyễn Viết Thanh lại tử trận. Tôi cũng không hề quen thiếu tướng Thanh, chưa một lần diện kiến vì, tuy là nhà bựa song tôi ít xông xáo và có tính mắc cỡ, mặc dù, đọc tôi, người ta cứ tưởng tôi ba que xỏ lá nham nhở, mắt dầy lăm. Tôi được nghe về tướng Thanh. Toàn những lời ca ngợi tấm lòng trong sạch của ông. Tôi thường nghĩ những người sạch sẽ không sống lâu. Tục ngữ ta (có lẽ là tục ngữ của dân ăn bần) có câu Ở bần sống lâu mờ lý. Cái hồ tham nhũng của xã hội ta nhưng nhúc nhúc những thặng ghê tầu, hắc lầ, hôi nách. Không còn khoáng, nào cho những kẻ tuyệt đối sạch sẽ. Như ông chẳng hạn, thiếu tướng Nguyễn Viết Thanh !

Một tuần lễ, trước khi ông "Về quê", tôi mới biết câu ca dao hôm nay :

Nhất Thăng
Nhì Chinh
Tam Thanh
Tứ Trường

Vừa lúc cả nước nhận diện ông thì ông vội vàng vĩnh biệt cuộc đời chó đẻ này. Tại sao người sạch như ông phải chết. Ôi, nên sống chết có số. Thiếu tướng Nguyễn viết Thanh kính mến của tôi ơi, tôi muốn chửi cha cái số phận mà trời đã an bài cho từng người Trong làng báo của tôi đã có Từ Chung ra đi để cho những thằng lái giấy, những thằng chủ nhiệm không biết viết song cứ khoái ký "bài của X-Y-Z" sống tro cái bản mặt vô liêm sỉ của chúng để hồ hết tranh đấu nhì nhằng ! Trong làng lính, khỏi thằng đẻ tiện có số sống dai để đớp bần. Mà ông, ông thơm như hoa sen, thẳng như cây trúc, sạch như tuyết giăng đầu núi, ông lại sớm ra người thiên cổ.

Quân đội sẽ khóc ông. Nhất là lính chiến, lính nghèo mạt rệp. Nếu tôi có quyền, tôi sẽ cấm những thằng bần khóc thương ông dù chúng nó nhân danh bất cứ cái gì. Tôi, tôi cũng cảm tôi khóc thương ông. Mà chỉ xin phép linh hồn ông và gia quyến, bạn bè ông được cảm khái bằng câu thơ cô :

"Mỹ nhân tự cổ như THANH tướng
Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu"

Tại sao những người sạch cứ phải chết

LỤC XI

VẠN TÓC MAI

Văn im lặng

Vụ chiếu tướng, hai ông Nghị sĩ Phạm nam Sách và Nguyễn văn Chúc vẫn chưa chịu lên tiếng, xem 1 trong 2 ông, ông nào là gia nô ! Tức là "người của Tổng thống" Nhiều chính khách lớn ở đây, quả quyết ông Sách không thể là gia nô của Tổng thống. Không ông Sách thì ông Chúc chẳng ? Vạn Tóc Mai cóc tin thế. Tin thế nó bị ôi và cay đắng quá. Một đạo, mê ông Chúc quá, Thương Sinh đã ví ông Chúc như Robert Kennedy Giao chí. Yêu cầu ông Chúc lên tiếng. Để cái sự mê ông của Thương Sinh còn nguyên vẹn,

Quá đáng

Trả lời bức thư bênh tướng Trí của ông Tá Thịnh ông Tiêu Lang bên báo Hòa Bình đã lôi cả chó ra làm một cuộc so sánh. Vạn này kh ông hề được hưởng ơn mưa móc của tướng Trí. Nhiều bạn bè của Vạn này bị tướng Trí hành dái ra máu. Tướng Trí nghĩ lại thì biết người dái ra máu và suýt hết dái nổi là ai. Đáng lẽ, theo cái sự hèn hạ thông thường của con người thì, ta dểch dấm làm gì người ta không ưa, nay có kẻ làm người ấy tới tâm mặt mũi, ta sướng lăm. Song ông Tiêu Lang đã làm Vạn này bết sướng khi ông miệt thị Trung Tá Thịnh quá đáng.

VI HIẾN

Tối Cao Pháp Viện đã phán rằng Tòa Án Mặt Trận vi hiến ! Như vậy, bồ cu đồ Trần Ngọc Châu sắp được trả tự do. Và như vậy, bao nhiêu tên Việt cộng đã bị Tòa Án Mặt Trận bỏ tù sau ngày ban hành hiến pháp cũng sẽ được trả tự do. Liệu có đúng thế chẳng ? Nếu đúng thế thì Vạn này lo thấy mẹ .

ĐẤT LỀ QUÊ THÓI

Phong tục tập quán của quê hương bốn nghìn năm văn hiến đã mất gần hết. Giải thất lưng xanh màu thiên lý và chiếc khăn mỏ quạ của thiếu nữ Việt Nam đã được thay bằng giầy xích híp pi và mái tóc rối bù như tổ quạ. Cứ như vậy, khoảng vài chục năm nữa, thế hệ mới sẽ không còn biết tổ tiên mình ngày xưa sinh hoạt ra sao. Và đó là dấu hiệu của mất gốc. Cụ Nhất Thanh Vũ Văn Khiếu, một nhà mô phạm, tuổi đã ngoại thất tuần, rất ưu tư về chuyện gốc gác của nòi giống. Nên cụ bỏ hàng chục năm soạn cuốn Đất Lề Quê Thói. Cuốn sách dày trên 500 trang mà chưa nói hết lề thói Việt Nam. Cụ còn muốn trước tác thêm 2000 trang sách nữa. Đây là cuốn sách phải có trong mỗi tủ sách gia đình. Phù quốc vụ khanh văn hóa đang lo in sách triết lý Âu Mỹ mà quên không phổ biến loại sách như Đất Lề Quê Thói thì đáng lỗi ra văn miếu đất cho vài roi mây. Con Ong long trọng giới thiệu Đất Lề Quê Thói cùng bạn đọc.

GIẶC CÁI HOÀNG LY

Bạn đã mua Giặc Cái của Hoàng Ly chưa ? Mua ngay kéo hết vì cuốn trường thiên tiểu thuyết này hấp dẫn lắm. Muốn làm giặc, phải đọc Giặc Cái của Hoàng Ly,

CÁO LỖI

Vì Lục Xi hết chỗ, truyện dài Cờ Trung Ngươn phải gác lại một kỳ. Thành thật cáo lỗi cùng y giới, được giới, nhân viên hãng Cophavina và ông Cờ Trung Ngươn.

VẠN TÓC MAI

(con vô thừa nhận của nghị Hách)

SỨC VOI

Đố chơi đề chọc

L.T.S. Tuần này, thành phần tham dự «đố chơi đề chọc» được sắp xếp như sau:

- Toán Điều Hậu (không ăn nhậu gì tới 1 đồng nghiệp mang tên này đầu đầy nhé)
- Toán Bồ Cu (cũng không có ai là đồng chí của ông Dân biểu Chí Huê cả).
- Toán Kù Lăn (nội cái tên cũng đủ hiểu tôn chỉ của họ rồi).

Đồng thời thì theo sự góp ý của cô ca ca sĩ Khánh Ly trên báo Kịch ảnh, tuần này Ông Lỗi 7 tuổi, đứng ra đặt câu hỏi cho các cô chú bác của nó trả lời...

Cụ Nghị Sách bị đập

Hỏi: Thừa các cô chú, tại sao có tờ báo nó đập cụ Nghị Sách tôi bởi xí quách thế hả các cô chú?
 Toán Điều Hậu — Hi hi..., ai bảo nó dai ngựa?
 Toán Bồ Cu — Huynh đệ chi binh đó, cháu ơi!
 Toán Kù Lăn — Đập người chân tay không, chứ ai đại đập người cầm súng.
 Ban Giám khảo «Nhô»: Các chú Điều Hậu so sánh với ngựa bất lịch sự quá, không được. Các cô chú Bồ Cu nói huynh đệ chi binh cũng chẳng đúng, tờ báo đó đâu có lãnh tất cả các «huynh», có một vài «huynh» vẫn bị lờ đi đó. Còn các chú Kù Lăn đúng là cù lẩn, những tay viết báo người ta cũng yên hùng lắm chứ đâu có như các chú tướng.
 Theo như chúng cháu nghĩ, và nếu chúng cháu ở vào địa vị người ta thì ăn hết số chúng cháu phải rào cây này, hoặc ít nhất biết chúng cháu thích hoa, cứ việc cho

chúng cháu thêm một bông hoa gì đó là chúng cháu mãn liễn!

Cái chết của ông Tướng

Hỏi: Ông tướng Thanh đi quan sát cuộc hành quân ở Cẩm bốt bị tử nạn trực thăng. Các cô chú thấy cái chết như vậy có đáng tiếc không?
 Toán Điều Hậu: Ô! Anh hùng da ngựa bọc thây, các cháu nên nhớ rằng con nhà võ có chết ở nơi sa trường mới xứng đáng là con nhà võ.
 Toán Bồ Cu: Trời cao không có mắt: cả nước có 4 ông tướng sạch, nay lại chết 1 chỉ còn có 3!
 Toán Kù Lăn: Trăm điều tránh chẳng khỏi số các cháu a! Cách đây ít lâu ông Tá em dụng chết 2 anh Quân Cảnh Mèo ở Tháp Ngà, bây giờ đến lượt ông Tướng anh bị phi cơ Mèo dụng lại.
 Ấu cũng là do Số Trời đã định!
 Ban Giám Khảo «Nhô»: Các chú Điều Hậu và Bồ Cu đều nói đúng cả, mỗi toán 2 điểm rưỡi!

BẢO BỊ TỊCH THU

Hỏi: Hồi này ra sếp báo ngày nào cháu cũng nghe thấy nói báo bị tịch thu, sao lạ vậy các chú?
 Toán Điều Hậu: Tịch thu là phải. Tờ báo đó toàn là những bọ bịch của ĐB Bồ Cu đang nằm ấp đó!
 Toán Bồ Cu: Đừng nói bậy, tui tôi là Bồ Cu thứ thiệt đây, tui tôi xin cực lực cải chính: bọn họ không có ai trong nhóm tui tôi hết! Tui tôi cho rằng tịch thu kiểu đó chỉ là một kế hoạch giúp cho tờ báo bán chạy mà thôi. Chứ nếu tịch thu chính hiệu Con Nai thì tờ báo đã bị lòi ra tòa rồi!
 Toán Kù Lăn: Các chú chẳng hiểu chính chỉ, chính em ra sao nhưng đọc tờ báo này thấy họ chẳng biết làm báo gì hết trơn. Ở Saigon có bao nhiêu tin tức quan trọng họ không đề ý, ngày nào cũng cứ mò ra Vũng Tàu theo dõi chuyện bà chủ nhà hàng Cyrnos ra tranh cử. Ấm a ấm ở thế, không tịch thu để làm gì?

Ban giám khảo «Nhô»: Các chú Kù Lăn biết đọc bẻ quá: 5 điểm!

Phóng trái «khóc» vào Tòa Tối Cao

Hỏi: Các cô chú biết vì nguyên nhân nào một anh Cảnh Sát Dã Chiến lại diphóng trái cay vào trong Dinh Gia Long giữa lúc Quan tòa tối cao đang xử tòa Án Quân Sự mất Trần không?
 Toán Điều Hậu: Để quá cháu! tại cái nhóm Sinh Viên Học Sinh đi leo rào vô Dinh, nên anh Cảnh Sát phải phóng cho tui nó biết thân!
 Toán Bồ Cu: Chả phải thế. Cái anh Cảnh sát này muốn thử xem ép phê của trái cay nó đi xa tới đâu, tí dụ như anh ta liệng vào Dinh Gia Long xem ông xếp của anh ở đường Vô Tánh có bị hắt hơi, ho sặc sụa, chảy nước mắt hay không.
 Toán Kù Lăn: Theo lời thì chắc là anh này không ưa Tòa Án Quân Sự Mất Trần lắm nên anh ta mới liệng vào đúng lúc đó để cho các Quan Tòa tối cao xi xạc. Kết quả là các Quan Tòa đã xử tòa Án Mất Trần «vi hiến» không phải sao?
 Ban Giám Khảo «Nhô»: Các chú cù lẩn nói có sách mách có chứng, chúng cháu phục lẩn: 5 điểm!

4 VA LY BẠC

Hỏi: Đố các chú biết công cuộc điều tra 4 va ly bạc hiện giờ đã tới đâu rồi?
 Toán Điều Hậu: Ô, quốc gia còn thiếu gì đại sự, như việc đánh qua Cambốt, ai hơi đâu quan tâm tới 4 cái va ly bạc vớ vẩn đó!
 Toán Bồ Cu: Bút giấy động rừng nên cứ việc để lâu cho cứt trâu hóa bùn đấy cháu ơi!
 Toán Kù Lăn: Hiện nay còn đang ở thời kỳ điều tra xem công cuộc điều tra ra manh mối hoặc không ra manh mối, đừng nào lợi đảng nào hại?
 Ban Giám Khảo «Nhô»: Các chú kù lẩn hay quá 5 điểm nữa. Tuần này, toán kù lẩn đáng được phần thưởng danh dự, chúng cháu xin tặng các chú một vé bay sang Cambốt xem «cấp dưỡng».

nửa đùa nửa thật

Danh dự đi khừa

Vụ 4 va ly bạc tưởng rằng chỉ bùng lên một chút cho nó khói rồi thôi, nào ngờ vẫn cứ còn âm ỉ và dai dẳng. Và có lẽ vụ này sẽ dai dẳng thật sự bởi vì rằng thì là tất cả những nhân vật liên quan đều là những tay thượng đẳng cả.
 Ở An Nam ta, mỗi người thường có hai danh dự. Một danh dự cá nhân và một danh dự tập thể. Danh dự nào thì cũng to to bố bố thói thường danh dự lại tỷ lệ thuận với con người. Ông chú mà làm lớn thì danh dự cũng bự, mặc dù biến thành thành văn chữ sừng của ta đã quy định là trên công lý danh dự của đứa nào cũng như đứa nào. Thế nhưng đời mà, ai làm lớn danh dự cũng đều bự cả.

Trong vụ 4 va ly bạc kia, bên nguyên cũng như bên bị, cả hai đều nhân danh danh dự mà om sòm. Và do đó, ai cũng cho rằng danh dự của mình đã bị đá thương, nhân thượng trí mạng. Danh dự mà 2 năm mười tất cuộc đời cũng hui nhit tị hóa cho nên hai bên đều cùng các tập số năng, đem hết số trường số đoán ra làm chiến để cứu thương danh dự. Và cuộc chiến đời danh dự nào thì cũng ly kỳ hấp dẫn và gay cấn, muốn biết vân mong ra sao, xin xem hồi sau phân giải.

Vụ NS Chức tố vài ông Tướng tham những ở nghị trường vừa qua đã gây nên huyền não rất nhiều. Ôn ào vì thực thể tham những cũng có mà om sòm vì thực tế danh dự bị sút mẻ cũng nhiều.

Trên nguyên tắc, ông Chức nhân danh một nghị sĩ, ông đã làm theo quyền của ông hay đúng ra làm theo quyền của cử tri đã giao phó. Điều đáng nói là ông làm đúng hay làm sai, nhưng điều này bây giờ lại chưa biết được, phải chờ kết quả điều tra sau này. Và trong khi chờ đợi, ông đã mang danh dự cá nhân và danh dự tập thể các con ông ra để bảo đảm.

Danh dự của ông Tướng cũng đâu phải là nhỏ, tầm vào đó lại có cả danh dự của một tập thể quân đội đứng trước mắt. Nay ông Tướng bị tố tức là danh dự đã bị dìm ngó và rất có hệ từ đó mà danh dự bị sút mẻ nên ông có quyền chống đối. Chống đối bằng tất cả những phương tiện sẵn có. Làm Tướng thì đầu súng là cái chắc, nhất rồi, thượng sách ba chèo. Điều đáng nói là, ông Chức chỉ mới tố thể thôi, kết quả chưa có tức là tội trạng chưa được xác định, lỗi phải chưa biết đi về đâu. Nước An Nam ta vốn có truyền thống dân chủ pháp trị, lại có tinh thần thượng tôn pháp luật chứ đâu phải người rừng, luật đồng cỏ mà hò đầu sợi tái nhau đó. Do đó nếu ông Tướng mà bốt nóng, đừng nổi cơn thịnh nộ, cứ từ từ chờ hạ hồi phân giải thì hay biết mấy. Khi đã hai năm rở mười rồi, danh chính ngôn thuận, lúc đó ông Tướng nói quật lại thì có mà trời đổ. Còn giả tí, nói đại đờ sang Cao Miên ông Tướng có tội thật, tức là danh dự đã vỡ toang, lúc

đó mình lẩn luôn càng tiện. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, chờ thời đổi gió mình lấy lại danh dự... mấy hồi.

Mới rồi SVHS cũng đã đồng đến danh dự của Đại Tá Hai TGĐCSQG khi họ nói rằng trước đây Đ.T Hai đã đem danh dự ra thế để bảo đảm là Cảnh Sát không hề đánh đập SVHS, nhưng nay thực tế cũng như thực thể đã được TCPV chứng minh Cảnh Sát có làm điều mà Đại Tá Hai nói là không TCPV đã phán quyết tức là sự thật đúng 100%. Tuy nhiên kẻ hèn này thiên nghĩ danh dự của Đại Tá Hai chưa bị sức mà mới chỉ bị chạm nhẹ thôi. Bởi vì ông nói Cảnh Sát không hề tra tấn là đúng ông ra lệnh như vậy, nhưng Cảnh Sát có lỡ lầm nặng tay là tại kẻ thuộc quyền hơn, không tuân lời. Kẻ thừa hành làm sai nhẹ thì khiên phạt, nặng thì truy tố. Những ngài Cảnh Sát làm bậy đang bị điều tra và sẽ bị ra tòa. Điều đáng nói là số Cảnh sát làm không đúng nguyên tắc chỉ đạo điều tra theo kỹ thuật riêng hơi nhiều, cho nên Đại tá Hai mới bị bận lòng và phải bực mình.

Mong rằng từ nay nếu có kẻ nào được Cảnh Sát mời đến đối diện để thẩm vấn thì nên áp dụng kỹ thuật điều tra riêng để khi ra về được thơ thới hân hoan và míc lòng khen Đại Tá là người có kỷ luật nghiêm minh, một lời bán ra là toàn thể nhân viên dưới trướng đều thì hành răm rắp và không sai lạc đường lối.

Mới đây, một ông Trung Tá nào đó mà có người gọi là chuẩn Đại tá, đã từ miền rừng núi gõ gõ quý nhày xòm về Saigon để bảo vệ cho chủ Tướng bằng một lá thư. Chả biết ông viết lá thư ra sao mà đề đến nỗi TL ở Hòa Bình hoạt động tới bời và «truy tôn ông là khuyển mã chí nhân».

Bảo vệ danh dự chủ soái chả biết đã được ăn cái giải gì chưa mà chỉ thấy danh dự của mình bị đào sới bầm vằm nát như măm. Tội thật.

Kẻ hèn này cũng được hân hạnh biết ông quý nhiều. Biết ông từ lúc vinh thăng Thiếu tá vì ông là một quản gia có tài. Biết ông và chương chữ nghĩa cùng mình đến nỗi khi trường sinh ngữ khảo sát năng lực Anh văn của ông để cho ông đi Mỹ mà cả ba lần, lần nào họ cũng không hiểu nổi văn ông và họ đành mời ông ở lại tiếp tục làm quản gia và bây giờ đang làm tên tiểu phu đốn gỗ. Xin ông an phận đi, nhà của ông làm ở Đá lát đang thiếu cầm lai đó.

Danh dự NS cũng lớn, danh dự Tướng Tá và danh dự văn nhân nghệ sĩ cũng to lắm. Mới đây ông VQ và NV — hai nhà văn gỗ — chẳng hiểu vì sao mà buồn nên đã nhân danh, danh dự cá nhân mà lôi danh dự của nhau ra đây bày văn chương. Tiếc rằng văn chương rở như bèo. VQ bảo NV thô tục, bản thủ không đáng để mình nói đến, nhưng vì danh dự nên phải viết đôi hàng. Ngược lại, NV cũng nói là VQ dùng lời bản thủ, thô tục không đáng để nói, nhưng cũng vì danh dự mà phải viết vài dòng. Ông này nói bản, ông kia nói bản

không biết hai ông có bản thật không? rút cuộc là hai bên đều không ai muốn nói với ai nhưng cả hai đều đã chửi nhau tới bời hoa lá, Buồn cười thật.

Kẻ hèn này nhân danh là người đọc văn các ông xin có lời phân giải là hai bên cùng phải cả và xin can hai ông nên làm những điều mà chính các ông đã nói, tức là đừng nói đến nhau, đừng nói về nhau nữa.

Kẻ hèn này chả biết danh dự nó tròn hay méo, nhưng xuyên qua các «chính biến» vừa kể thì danh dự quả là ghê gớm thật. Vô phúc đứa nào mó tới là bỏ mạng sa trường.

Bởi danh dự nó như rứa nên đã có lắm người cần thận sợ rằng nếu chỉ tự lực cánh sinh thì khó lòng mà bảo toàn danh dự được nên bên lòi cả tập thể ra để làm vòng đai an ninh cho danh dự «cá nhân của mình». Những «danh dự vòng đai» bên cầm thấy bị lợi dụng tự nhiên về cơ danh dự mình bỗng bị động viên, bị cầm trại mà mình lại chả được cái cốc khố gì. Buồn thấy mẹ. Phải chỉ nỗi cơn của mình cũng được các ngài lòi ra mà ném thử rồi vọng ngôn chỉ cho một vài câu cũng an ủi cảm hơi phần nào.

Đã biết bao nhiêu lần, biết bao nhiêu người kêu gào thảm thiết để được mua hàng QTV để tiện bề lúc cầm trại và để nỗi cơn đỡ tui vong linh, nhưng hơi ơi, nỗi cơn cốc phải là danh dự các ngài hóa cho nên lời cầu nguyện đều bị gió cuốn lên rừng tá túc ở những cây sao, cây gỗ, cây cầm lai cả. Buồn da diết.

Nói đến hàng QTV là nói đến nỗi buồn lê thê, buồn muôn thuở của lính. Kẻ hèn này đang là lính nên cảm thấy nỗi buồn thật thấm thía. Đành rằng hàng QTV chỉ là vật chất, tinh thần mới đáng kể, nhưng thực tế cũng như thực thể, có thực mới vực được đạo. Lý thuyết thì suả lắm, nhưng... thứ nhu yếu phẩm thứ nhất là gạo được hứa hẹn cung cấp cả hàng năm nay mà mới chỉ được mua hai ba lần. Thứ cần thiết ít nhất là thuốc lá cũng chỉ có 10 gói... mọi người những trường hàng khan hiếm nên hạn chế, nào ngờ, chỉ thiếu tiền mua chợ đen. Ngoài phố hàng «chỉ được bán trong QĐ» là liệt không thiếu thứ nào.

Kẻ ra cũng đáng thắc mắc thật.

Nhưng, ôi thôi, càng nói càng buồn, nỗi lòng này ai hay cho nhĩ?

Xin quý vị có tài cũng như quý vị có quyền lên tiếng phước thiện cho 1 phát và chắc rằng sau đó danh dự của quý vị sẽ được bảo vệ ghê lắm, còn không xin lỗi quý vị...

Nói như vậy có vẻ com gạo quá nhưng đói mà, biết làm sao?

M.Đ.

Nếu vấn đề tướng lĩnh tham nhũng không được giải quyết, thì... diệt nhà Tân, chính là nhà Tân

Lần đầu tiên tại Việt Nam, trong lịch sử hai nền Cộng Hòa người đại diện của dân đã công khai tố đích danh các Tướng tham nhũng. Trước đó, cũng đã có kẻ lên tiếng về nạn tham nhũng trong quân đội cũng như trong chính phủ, nhưng chỉ nói chung, chứ không chỉ đích danh và vì vậy, không gây sức động trong quần chúng. Rồi dần dà, những câu "chánh phủ tham nhũng, tướng lĩnh thối nát, đã trở nên xáo ngữ nghe nhàm tai. Kẻ nói ra những câu ấy đôi khi còn bị dư luận chửi cho là mị dân hạng bét, hoặc biết rồi khờ lắm, nói mãi.

Nhưng lần này, ngày 24-4-70, một Nghị sĩ đã nói đích

danh tên tuổi hai vị tướng tại diễn đàn Quốc hội. Dư luận xúc động mạnh. Dân thầy cũng như dân thợ, bố cu mẹ đi, trẻ nít người già, nhà tu đi diếm chánh khách già chánh khách non, tất cả đã đón nhận cái tin ấy như là một tia kinh khủng, kinh khủng như tin về một vụ đảo chánh. Có khi còn hơn nữa. Vì đảo chánh, thì nước này đã có nhiều lần, nhưng tố đích danh Tướng tham nhũng, thì chưa. Trừ trường hợp các Tướng tố lẫn nhau, như hồi cuối năm 1964, ông Tướng râu dê mất lời nọam nhờ nhất nước đã tố Đại tướng Dương văn Minh lấy 80 triệu bạc ở dinh

Gia Long.

Quân dân xúc động mạnh, và khoái trá, chẳng phải vì bây giờ có các ông Nghị nói ra, người ta mới biết. Những điều tố cáo đối với trường hợp hai cá nhân, dư luận đều cho là trúng phong phóc. Nhân dân, quân đội, biết những cái đó, từ lâu, cũng như biết cái mùi bí tât lâu ngày không giết. Nhưng không ai dám nói ra. Dân ngu cu đen, và lính đờ dèm cùi bắp, không dám nói nếu nói sẽ bị đánh học máu mồm một cách hợp hiến và hợp pháp.

Các tá các úy dưới quyền, nếu có phải bạnh mông đứng nghiêm chào ông Tướng của

mình, thì trong bụng lại nghĩ khác về ông Tướng của mình. Ngày xưa trong trận đánh núi Non Nước ở Ninh Bình, có 1 thiếu úy trẻ bị chết. Sĩ quân này rất kỷ luật, và triệt để phục tùng cấp trên. Viên Đại úy chỉ huy rất yêu sĩ quan này. Khi kiểm điểm đồ riêng để trao về cho gia đình người ta thấy một quyển nhật ký, trong đó ông thiếu úy trẻ viết rất nhiều về cấp chỉ huy "đáng kính" của mình. Có đoạn như sau: "Người quả phụ đưa con nhỏ, hai mẹ con chỉ khăn sô lúi thúi xuống khòidôn.

Mình thương hại, chạy theo đuổi vào tay ba trăm bạc. Đêm nằm ứa nước mắt. Đại úy B (tên vị chỉ huy trưởng) không cho hai mẹ con ấy một đồng nào. Chồng bị chết trận, vợ ôm con lên không được một cử chỉ an ủi. Đã ăn cắp tiền ordinaire (tức là tiền cơm) của đại đội, lại còn... đồ khốn nạn."

Ngày 24-4-70, khi công khai tố đích danh hai tướng tham nhũng, ông nghị Chức chỉ nói lên những điều mà quân dân đã biết từ lâu. Dư luận có xúc động và hoan nghênh, xúc động và hoan nghênh vì nghĩ rằng: ít nhất cũng phải có người nói ra, và đặt vấn đề này chưa đến nỗi đốn mạt lắm?

THIÊN THỜI

Ông nghị đã chọn đúng lúc. Từ hai tuần nay, dư luận đã xôn xao về vụ 70 triệu bạc bị bắt tại Tân Sơn Nhất. Càng xôn xao, khi dư luận được biết rằng có một ông Thiếu Tá họ Đỗ dính líu xa gần vào vụ chuyển ngân vì đại này, Bao nhiêu giả thuyết được đặt ra, và có một điều chắc chắn, là: dân chúng phần nộ khi thấy tham nhũng lộ hành trước con mắt gần như bất lực của người có trách nhiệm. Trong khi đó thì đời sống cơ cực, vật giá leo thang khủng khiếp, lính và dân nghèo sống lây lất. Và cũng trong khi đó thì người lãnh đạo kêu gọi dân chúng khắc khổ để tự lực tự cường. Dân chúng đã khắc khổ từ khuya, lính, công chức nhỏ và dân lao động chỉ mong có đủ cơm hai bữa với rau mắm. Họ đã khắc khổ tới mức tới đa, không có thể khắc khổ thêm được nữa. Và họ có quyền đòi các cấp lãnh đạo phải khổ để làm gương. Nhưng vì các ngài là rường cột của Quốc Gia, không có các ngài thì dân này chết từ lâu, cho nên dân đêch dâm đồ hỏi các ngài phải ăn cơm ngô với rau chấm nước mắm, mà chỉ đòi hỏi các ngài khắc khổ bằng cách đừng ăn bần, đừng tham nhũng, đừng ăn cắp tiền của dân để chuyển ra ngoại quốc.

Bảy mươi triệu bạc bị bắt tại Tân Sơn Nhất, nhưng còn bao nhiêu lần bảy mươi triệu đã bay ra ngoại quốc mà nhà chức trách không bắt được. Diệt trừ tham nhũng, khắc khổ tự túc tự cường, chỉ là những danh từ bịp. Chính cái đó đã làm cho quần chúng phần nộ. Tất cả đều nghĩ rằng: nếu không diệt tham nhũng ngay từ gốc, thì nước này sẽ mất. Hồi 1949, nước Tàu đã mất vào tay

Cộng Sản vì nạn tham nhũng của bọn lãnh chúa kiêu binh (Seigneur de Guerre). Khi quân của Máo đánh vào Long Khánh thì Viên Tướng Tư Lệnh của Tướng giới Thạch bỏ chạy, theo sau là 1 tiểu đoàn tàu phò gánh tiền và vàng bạc của ông Tướng. Đó là trang sử ô nhục nhất của nước Tàu Tướng giới Thạch. Đó là bài học đáng cho chúng ta suy nghĩ.

Có lẽ trong cái tâm trạng ấy mà các ông Nghị đã lên tiếng tố Tướng tham nhũng.

Cá nhân và Quân đội

Các nghị sĩ đã nêu đích danh, chứ không nói chung về hàng tướng lĩnh. Nếu các nghị sĩ nói rằng: Tướng lĩnh bần thiêu thì ắt bị nhân dân phi nhò. Vì trong hàng Tướng lĩnh, không phải ai cũng bần, còn có nhiều người sạch, như một Nguyễn viết Thanh vừa năm xuống. Các nghị sĩ đã chỉ đích danh. Đúng với ai hay không đúng với ai, thẳng dân và thẳng lính biết rõ hết, và xin các ngài đừng nhân danh quân đội, la ầm lên rằng uy tín quân đội sút mẻ.

Người ta còn nhớ cái thông cáo của quân đoàn ba về vụ Thiếu tá Đỗ Cao Đăng và 4 va lv bạc. Thông cáo ấy nói rằng: Nếu có tham nhũng hay buôn lậu cũng chỉ vấn đề cá nhân.

Đừng lôi kéo quân đội và uy tín của quân đội vào những toan tính bần thiêu.

Đề kết luận, xin lấy câu sau đây của Từ kinh Nghiệp viết về nhà Tân. Kẻ diệt nhà Tân chính là nhà Tân vậy. (Diệt Tân gia, Tân Đả) Nếu người lãnh đạo không cương quyết diệt ngay tham nhũng tại gốc, thì sẽ mất lòng tin của dân và sụp đổ không xa. Lịch sử đang lật đầu;

Đi hàng

Ngồi rờ gãi háng dất lẩn lẩn
Thơ Trần văn Hương

PHẬT KHỐC

Mùa Phật đản 1963, Phật khốc, vì cò Phật giáo bị gỡ khỏi các chùa chiền. Phật Tử xuống đường, sủ sãi tự thiêu, rồi bị bắt nhốt v.v...

Sau đảo chánh 1-11-63, Phật cười được ít lâu vì con cái Phật đã đẻ ra được một cái Giáo Hội Phật giáo Thống nhất. Khi con cái Phật bắt tay nhau, ngồi bên nhau, Phật cười.

Nhưng chẳng bước bao lâu, Phật lại khốc. 1966, Phật khốc, vì bàn thờ Phật bị mang xuống đường làm chướng ngại vật. Rồi cái Phật giáo Thống nhất chia rẽ thành hai, Với hai trụ sở một tại Ấn Quang, một tại V N Q T, và hai viện hóa đạo, bác loa chửi nhau đủ điều đơ dáy, Phật khốc từ đó cho đến nay.

Năm nay, mùa Phật Đản, người ta tưởng sau bao nhiêu chia rẽ Phật sẽ cười. Nhưng đúng ngày nhà nước tuyên bố lệnh hưu chiến 24 giờ vào ngày Phật Đản thì Phật giáo Ấn Quang tiến quân chiếm Việt Nam Quốc Tự có máu chảy và người bị bắt.

Rồi đêm sau, phe Việt Nam Quốc Tự chiếm lại chùa, có người chết, máu chảy và lửa cháy. Một trong những giới răn của Phật là cấm sát sanh. Nhưng mà Phật Đản 1970 con cái của Phật đã chửi nhau đánh nhau, giết nhau không gớm tay- trong khi ấy thì con cái của Phật thì nhau kêu gọi hòa bình.

Ôi, Phật còn khốc đến bao giờ?

ĐỐT SÁCH

Thông cáo của nhà nước Đại Nam vừa cho biết trường học tư công không thể mở cửa được trong giai đoạn này, giai đoạn quốc gia lừng tưng xộc.

Dân không tán thành việc đóng cửa này nước giao chỉ đã có hơn bốn nghìn năm văn hiến, đóng cửa các trường học là việc để, đóng thì cứ đóng nhưng

nhà nước làm thế nào cho tiếp tục cuộc hành trình của những chàng đường văn hiến kế tiếp. Dân ngu cho là việc nhà nước muốn đốt sách bọn học trò như Tần thủy Hoàng xưa kia. Việc đóng cửa trường học chắc cũng nằm trong hậu ý là; Nước Đại Ngu ta đã có trên bốn ngàn năm văn hóa rồi, mình nên mã thượng quân tử một chút để chờ nước bạn cò hoa, nên văn hiến hãy còn mới toanh Thế mới biết là nhà nước Đại ngu thâm thật, bọn dân ngu mãi vẫn là ngu làm thế nào hiểu được ý của nhà nước.

Đóng cửa là thâm ý đấy chứ?

Nước ta dù sao cũng là một nước nhỏ bé nhất hoàn cầu, bé những là bé hạt tiêu.

Đoàn quân khăn trắng

Lính mù, lính què, nói tóm lại là tùm lùm thứ lính không xài được nữa, đã về vườn mây tháng rồi xuống đường đòi quyền sống, đặt điều kiện để được nhà nước đối xử công bình trong tình người.

Chuyện như vậy vẫn tưởng là được dàn xếp xong xuôi, nào dè đến hôm nay dưới sự hướng dẫn của TPB khoảng hai ngàn có nhì quả phụ tử sĩ lại xuống đường. Tin nhất trình không nói là họ có được cảnh sát đã chiến của nhà nước "dàn chào trọng thể" hay không, tuy nhiên đoàn quân khăn trắng này cũng đã tiến chiếm được trụ sở 207 ở đường Hồng Bàng.

Một bảng được sơn phết hẳn hoi mang mấy chữ! "Trụ sở hội cô nhi quả phụ VN" đã được dựng lên,

Dân nước Đại Ngu mong nhà nước nghĩ đến họ, thương họ đừng có Dàn chào trọng thể bọn họ đã mất chồng mất cha xin đối xử trong tình người nước mắt của họ đã chảy nhiều từ bao nhiêu năm nay nước mắt chưa, kịp khô, lựu đạn cay xin đừng dùng để "dàn chào" họ — Nước mắt chảy nhiều không lẽ nhà nước lại còn muốn nước mắt của họ chảy thêm nữa sao? Xin can nhà nước Đại Ngu đấy nhé!

PHẬT GIÁO THE GIỚI CANGƠI PHẬT GIÁO ANAMTA

TIN... ĐỘC

HOÀNG NHAM *thâu lượm*

SAU KHI TỔ CÁO LIÊN TỬ TÌ 2 TƯỚNG TRÍ QUANG

MÉT CHÚC LA NGƯỜI SƯỞNG NHỨT ĐI UỶNH BẠC CŨNG CÓ «ÉT COÓC»

★ chỉ có nhạc bắt quần là xui, uỳnh hựt nên rét.

SÈ GÈNH.— Công dân Nguyễn văn Chúc kỳ này có vẻ ăn nên làm ra. Mét Chúc mới đây đã hiện ngang quạt đích danh hai ông Tướng là tham nhũng và bê bối.

Chân giả thế nào thì chưa biết nhưng ai cũng khen mét Chúc can đảm và chịu chơi. Như thế là có đường rồi. Biết đâu lại chả có... chút cháo nữa.

Tiếp theo, TCPV lại vừa xử cho công dân chức vụ kiện chính phủ về thuế kiếm ước. Luôn một lúc mà thành công cả hai phát như thế là rất hên. Ít khi người làm chính trị mà lại hên "đúp lên" như vậy, trừ ph là có bàn tay lông lá của phũ hủy mắt xanh giúp đỡ.

Riêng công dân Chúc thì chắc chả đời nào lại chịu làm đệ tử

phũ thủy. Có tin cho rằng sau khi tổ 2 tướng Trí, Quang, công dân chức «rét» lắm, cóc dám đi đâu.

Nhưng theo bản báo phái viên thì tin trên hoàn toàn thất thiệt. Mét Chúc cóc sợ gì hết. Mét vưỡn đi đánh chần ở nhà BST như thường. Và mỗi lần mét chúc đi uỳnh chắc đều có những nhân viên an ninh chìm của nhà nước đi theo bảo vệ không công cho mét.

Mẹ kiếp! Sướng thật! đi uỳnh bạc mà có hộ vệ như vậy là nhất thế giới. những người tài và can đảm như mét Chúc có được hưởng sự sung sướng đó cũng là đáng.

Trong khi đó Nhạc bắt Quân PN Sách thì lại xui. Tuy Nhạc bắt Quân cũng đã nhảy ra đánh ké 1 tướng lãnh khác, nhưng hình như đánh hựt, nên bị giờ đang «rét» thật sự.

Rất tội nghiệp cho Nhạc bắt Quân.

Quân Cảnh Mèo chiến thắng lớn

SÈ GÈNH.— Theo tin các báo mới đây có một nhà thầu cung cấp (déch biết cung cấp cái gì, Dám cung cấp cả gái chơi lắm, đã thuê một bọn Mỹ kiều mặc đồ MP tới đánh đập các công nhân trong hãng, vì những người này đòi tăng lương.

Có hai nữ nhân công là Hạnh và Thọ bị đánh như từ. Một người bị xẻo thái.

Không biết đây có phải là những MP thứ thiệt, hay chỉ là những Mỹ kiều ma cà bông mặc giả MP.

Nếu MP thiệt thì vụ trên đáng gọi là thành tích tốt đẹp của ngành quân cảnh Mỹ. Dân MP nên hành diện vì một số đồng đội của mình đã tạo được chiến công về vang là uỳnh mưỡn cho nhà thầu, gây thương tích cho hai «quân địch»

Còn nếu là MP giả, thì ngài Đại sứ Mèo nên coi gó là một thành công về vang về ngoại giao. Riêng nhà cầm quyền Anam thì cứ... lờ đi là đẹp hơn cả.

Anh dũng hơn quân Cáp đườn KHỜ ME RẤT NHIỀU

□ CHÚ THẦY NHÌN CÁC PHẬT TỬ ĐI ĐOONG BÈN CƯỜI HA HÀ MÀ NGHĨ RẰNG..

SÈ GÈNH.— Ngày 4-5 phe An Quang đã kéo một lực lượng hùng hậu a la xô tiến chiếm VNQT. «Quân ta» khi thế rất hăng nên cuộc tiến chiếm VNQT đã thành công mau lẹ và về vang. Ai thấy cũng đều khen «quân ta» anh dũng hơn «quân khờ me» trong vụ cáp đườn ở Cao man.

Nhưng «quân tẩu» cũng không vừa. Ngay đêm sau phe VNQT liền tổ hành quân tái chiếm «quân ta» và «quân tẩu» uỳnh lộn trung bưng, gây gộc phang lia lịa, súng ống bắn tưới hệt sen.

Quý thầy nhìn đám phật tử chết và bị thương bên cươi ha hà, thầy nào cũng nghĩ rằng «ta sẽ khai thác những xác chết này».

Theo lời tường thuật của các báo thì chỉ huy hai phe gồm những vị mặc áo cà sa và trọc đầu, nên rất khó phân biệt.

Các giáo hội Phật giáo thế giới đã đánh điện ca ngợi công đức của qui thầy của cả hai phe. Quý thầy là những con người nhiều can đảm, không can đảm làm sao dám uỳnh lộn.

Hiện nay, «quân tẩu» đã chiếm lại được VNQT. Nhưng «quân tẩu» vưỡn còn hăng, và tuyên bố rằng sẽ xuống đườn đánh chiếm lần nữa với bất cứ giá nào.

Do đó, cuộc chiến còn hứa hẹn nhiều sôi nổi, với nhiều lời lẽ êm tai, và nhiều pha đẹp mắt. Gó gì bản báo sẽ tường thuật tiếp.

LỘN MỀ

Sính Sáng Hoạch

Có 5 người dân khổ rách áo ôm vừa gửi 1 lá thư lên ông Đô Tướng và ông Chủ tịch Hội Đồng Đô Thành, đề khiếu nại việc sinh sáng Triệu Sinh Hoạch đã giờ trò «bắt dĩa».

Nguyên 5 người này thuộc thành phần nạn nhân chiến tranh trong cuộc tấn công đợt 2 của VC ngày 8.5.68, và đã được chương trình PIDA TT quận 8 cấp tiền xi măng và sắt để dựng lại nhà.

Đến khi họ bắt đầu dựng lại nhà trên khu đất cũ mà họ đã sống trên 20 năm, thì bị Sinh sáng Hoạch, ý mình là nghị viên Đô Thành ngăn cản. Sinh sáng hoạch nhân là sở hữu chủ của lô đất đó và đòi những người dân này phải dứt lốt cho ông từ 40000đ, tới 55000đ mới cho phép họ sửa nhà. Còn nếu muốn mua đất đó thì phải trả 4000đ một thước.

Mẹ kiếp! nhờ Sinh sáng Hoạch một tí. Bọn dân đen chỉ còn cái khổ, ông định nuốt nốt hay sao đây?

Khu đất này trước kia là vùng sinh lã cho chó ỉa. Sau người dân phải tốn bao nhiêu công của mới bồi đắp cho cao ráo, và họ cũng đã đóng thuế cho tòa Đô Chính đàng hoàng, nhờ thế mà khu đất mới có tí giá trị.

Nay Sinh sáng lợi dụng cái khốn khổ của đồng bào Anam (qua 2 cuộc tấn công của bọn V.C khốn nạn) để dớp nốt cái khổ của dân đen thì... xin lỗi sinh sáng, chó má quá.

Bọn C.O không thích kỳ thị việt gốc sâu mi việt chính cống, tuy nhiên, ông ăn nhờ ở bám mà

nay trở thành tỉ phú, lại làm Nghị cục, thì cũng nên biết điều một tí.

Giả thử dân Anamta mà mọi rợ như me sừ Lonloll thì liệu cái đầu ông có còn giữ được không, chứ đừng nói tới đất đai và cái khách sạn chuyên môn cho thuê phòng chứa cờ bạc của ông.

Bài này bọn CO coi là ôn hòa với hy vọng sinh sáng sẽ giác ngộ bỏ bớt tính tham ô vô độ của ông đi, Ngược bằng sinh sáng còn ngoan cố, bọn CO sẽ «tapi» sinh sáng tức khắc.

Lúc đó sinh sáng có lạy sứt trán, bọn C.O cũng sẽ không tha.

Nhân thế đây, bọn C.O long trọng nhắc nhở cả những người anh em «tâm gửi» đừng có ý đồng dĩa mà bắt nạt dân Anam. Nếu lằng phếng, bọn C.O sẽ mở chiến dịch «cáp đườn», các anh sẽ không có đất mà chôn.

Xác các anh sẽ được biến chế làm... phân bón rau cải.

TB: Cũng xin hai đảng Đô Trưởng và chủ tịch HDBT làm ơn can thiệp đùm vụ này. Nếu quý vị mà «lờ» đi thì... kỳ lắm đây. Quý vị là những người trong sạch đừng để bị mang tiếng... oan là bị đức Trần hưng Đạo bịt miệng.

ĐÃ CÓ BẢN BÂY GIỜ THÁNG MẤY

O Tiểu thuyết Hoàng Hải Thủy

Y. K. C. O

Quý thầy

Liên tiếp trong nhiều số báo YKCO đã khẩn thiết xin quý thầy rủ lòng từ bi hi xả, bỏ đi những tí hiềm, những đổ kỵ nhỏ nhen để mà tìm cách thống nhất hai cái khối Phật giáo VN Thống nhất.

Đừng bá ngọ nhau nữa Đức Phật sẽ buồn.

Nhưng hình như thiên hạ đều... nặng tai, Hoạch giả quý thầy quan niệm rằng nước An nam ta cũng chia làm hai, thì Phật giáo Anamta cũng phải chia làm hai cho phù hợp với tình trạng đất nước.

Do đó mà chúng ta vẫn cứ có hai giáo hội Phật giáo Anam... cũng thống nhất và hăm hè nhau.

Đề rồi cái gì phải đến sẽ đến. Ngày 4-5, quý thầy phe An Quang đã tổ chức một cuộc hành quân xâm lăng bản doanh của quý thầy phe VNQT Trông cứ như là cảnh «cáp đườn» bên Cao man mọi rợ.

Hôm sau, quý thầy phe VNQT lại tổ chức hành quân tái chiếm bản doanh, cũng chẳng khác gì «cáp đườn», và máu đã đỏ, nhà đã cháy. Thầy nọ chửi thầy kia; Thật là đẹp mắt!

Các tin mới nhất cho biết có 6 người chết, 40 người bị thương. Mai này, nghĩ xác chết đó chắc cũng chưa yên, sẽ được quý thầy mang ra khai thác bằng cách vác đi biếu tình, mùi thối hoang sẽ trùm lên thành phố.

Những người là phật tử chân chính cũng như khi là phật tử đều phải nhắm mắt, nhắm mắt bịt mũi.

Những bậc tu hành còn đây tham sâu sí như thế, trách chi bọn phàm trần.

Đặt nước đã nhiều đau thương, này quý thầy lại gây thêm những đau thương chồng chất. Đó là bờ giác ngộ, hay bến mê?

Tôn giáo vốn là cứu rỗi cuối cho những kẻ đã mất hết niềm tin mà cũng còn bị quý thầy làm cho đi doang mắt, thì còn thuốc nào chữa được.

YKCO biết rằng quý Thầy vì không đề tóc, cóc cần chải đầu không thắt cà vạt, nên không dùng tới gương, ít khi nhìn vào gương. Có lẽ vì thế mà quý thầy cứ tưởng bờ chẳng?

Nếu quả đúng như vậy YKCO xin biểu quý thầy một gương Tây rất tốt, để quý thầy soi chơi.

S.O.S

Trước niềm đau thương của dân tộc và nỗi khổ đau các hãng vận việt kiều đang tiếp tục hồi hương vớt hai bàn tay trắng, chạy thoát khỏi tay bọn rợ Miên

C.O kêu gọi lòng từ tâm và bác ái của tất cả những nhà hăng tâm hăng sản hãy tiếp tay với «Ủy ban Thanh Niên bảo vệ và cứu trợ VIỆT KIỀU tại Cao Miên» đặt trụ sở tại số 2 bis đườn Đình Tiên Hoàng, Sài Gòn. Ủy ban cứu trợ nói trên gồm 24 Hội Đoàn, Hiệu đoàn và võ đườn với những người trẻ hăng say với công tác Xã Hội, nhưng mỗi người họ chỉ có 2 bàn tay và một trái tim sẵn sàng hiến dâng cho đất nước.

Mọi phẩm vật, tiền, bạc thuốc men bạn đọc C.O, có thể trực tiếp gửi tới địa chỉ trên chắc chắn sẽ tới tay đồng bào đau khổ đó, mà không có bàn tay tham nhũng ăn chặn

cá kê dê nõng

Nuôi dưỡng vết thương

Thuở nhỏ tôi đã từng thấy những vị Cai Bang, thích nuôi dưỡng vết thương. Dùng cái vết thương ấy làm lợi khí, để "cá bầy con cá" có nhiều những vết thương giả tạo. Có nhiều vết thương chỉ nhỏ xíu, nhưng chủ nhân chúng đã cố tình làm cho lở loét, xé ra cho chúng lở, chịu đau một chút nhưng nhân hạ suốt đời.

Tôi gọi những vụ lộn xộn của thế chính trị hôm nay là một sự nuôi dưỡng vết thương. Còn nhớ thời Nguyễn-Khánh, ông Tướng Râu Dê này đã có nhiều phương pháp giải độc thân tình. Khi sinh viên xuống đường, kéo tới dinh Thủ tướng, hô vang "đả đảo độc tài" thì Nguyễn Khánh cũng kéo ra nhập bọn, rồi cũng hô cùng sinh viên: "đả đảo độc tài". Đồn này, cũng giống như đồn mà ông Tổng Ngạc áp dụng vào Kinh - ế, làm cho giá chính thức ngang với giá chợ đen sẽ biến mất.

Thời còn trong chế độ quân chủ, các ông vua hay làm những phát vi hành. Mặc quần áo thường dân rồi đem tối lên ra ngoài ngoài ô, nghe tiếng than của dân chúng. Vì vậy mới thấu hiểu được nỗi khổ của người dân. Ngày xưa, người ta cũng thấy sợ báo cáo, vì báo cáo bao giờ cũng hay, cũng đẹp. Ngày nay, trong cái thế dân chủ rối loạn, vi hành có lẽ chỉ là một câu chuyện chơi cho vui.

Những nhà lãnh đạo, thường thấy mình cao quý như một bông sen, vốn là giống "quần tử chi hoa". Đám dân chúng lúc nhúc kia, chỉ là một đồng bùn lầy. Được dân bầu lên, có khác gì bông sen mọc lên từ bùn lầy, từ đám bùn lầy chui lên. Nhưng khi vươn lên càng cao, càng thấy bùn lầy, dù rằng cái gốc rễ vẫn phải bám vào bùn lầy để hút lấy màu mỡ nuôi thân. Như vậy, mà vẫn lấy làm hãnh diện "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn".

Nếu biết bắt chước như Nguyễn-Khánh, tôi tin rằng vết thương đã lành miệng từ lâu rồi. Khi sinh viên xuống đường, đã đảo tại Cao Man đã man, giết hại đồng bào, nếu các nhà lãnh đạo chúng ta, cũng cùng xuống đường, làm cùng với sinh viên, chắc vụ này xẹp rất mau. Rồi với phương tiện ngoại giao, chúng ta lại có phần ứng êm đẹp mấy hồi.

Chúng ta đã không biết hóa giải khi luyện công bị kinh mạch chạy ngược chiều. Trong lúc cái khí thể phùng phùng của sinh viên, học sinh đang sôi nổi, ông Đại sứ Phạm Huy Ty, đã chế nhạo đầu vào lửa. Ông đã mạnh miệng ca tụng chế độ Lon Nol, gọi Lon Nol là con người hùng của Cam Bốt, để đòi lại được hai căn phòng trú ngụ tại Nam Vang, và một cái xe để đi chuyên. Như vậy, ông Đại sứ Phạm-Huy-Ty rất đáng được một tờ báo sủ này, phong là con-người "đại chí", dù rằng chữ đại chí, được dịch ra chữ nôm là Chí to. Mà Chí to, khi nói lớn, lại không lấy gì làm vinh dự cho ông Đại sứ.

Nhưng có một điều đáng ghi nhận là từ những ngày xuống đường tới nay, việc phá hoại tại đô thành của Cộng Sản thấy vắng hẳn, mặc dầu là có một ngày lễ lớn là ngày đầu tháng Năm. Một chuyện rất khó giải thích. Gần đây, lại còn có một sự đòi hỏi hòa bình tức khắc, khiến cho những kẻ đứng cầm thấy lo ngại.

Một bạn đọc của Con Ong, bạn Trần-Minh ở Ban-Mê-Thuật, có gửi về cho tôi một lá thư, bày tỏ lập trường. Tôi xin đăng lên đây, để chiều lòng một bạn đọc ở xa, đứng ở thật xa nhìn vào biển cố thành phố qua báo chí. Dưới đây là thư của bạn Trần Minh.

Mấy tuần qua, báo chí và dư luận trong nước xôn xao về những biến chuyển quan trọng. Từ những vụ biểu tình của SVHS đòi CP xét xử SV Huỳnh-tấn-Mâm, vụ TPB xuống đường đòi nhà ở, đến cuộc đảo chánh Sihanouk tại Cam Bốt và hơn ngàn Việt kiều tại Cao Mên bị tàn sát và thả trôi sông Cửu Long.

Đối với vụ xuống đường của SVHS, chúng tôi không phủ nhận thậm chí của họ là làm sang về công lý. Hành động đó có tính cách vô vị lợi. Nhưng cũng chính vì sự vô vị lợi này mà phát sinh ra những tên ăn có. Khách quan mà nhận xét, mọi cuộc tranh đấu đều có bàn tay của những tên ăn có hèn hạ. Giả sử, SVHS xuống đường để đòi quyền lợi cho tập thể của mình, để có một ghế trong chính phủ hay một liều danh trong thượng viện chẳng hạn, tôi tin là sẽ không còn tên đầu nậu nào muốn nháy vào. Đó là một lý do tại sao chính phủ ở cái thế có thể làm được nhưng không chịu giải quyết vấn đề cho ổn thỏa Bờ I. Nếu chính quyền giải quyết, chắc chắn sẽ có một số thẳng sách xe hơi hay cất building cho Mèo mượn. Lý do thứ hai mà cuộc tranh đấu thất bại, là chính phủ đã quá rõ đường đi nước bước của nhóm người tranh đấu. Trong một bàn xí phé, khi đối phương đã rõ tay của mình thì chỉ chờ mình tổ hết lạng là hốt bạc. Chính quyền biết tay của UBTĐ Báo chí là 10 ngàn tấn giấy. Chính quyền biết tay của SVHS là đám "ăn có" giết giây sau lưng, nên chỉ chờ SV trở hết tài năng để đập tan. Sự thực thì SV không thức thời. Chính trị ở mỗi giai đoạn mỗi khác mà ngược lại phương cách tranh đấu của họ vẫn "dậm chân tại chỗ". Họ lại không để cao cảnh giác trước sự lợi dụng của một số đàn anh, nên cho đầu chính quyền có để dài đến đâu, cũng không làm sao chịu giải quyết. Trách chính quyền tức là đồn CQ vào thế bí. Một điều chúng ta có thể thấy là người lãnh đạo đang tìm cách lũng đoạn chính trường, để thực hiện độc tài. Cũng như ông phụ tá TGĐCSQG đã tuyên bố không có chuyện trao tấn các SV bị bắt giữ. Nhưng cái việc Nhà Nước đem xét xử những SV đó ở Tòa Án MT, với cái cảnh hai người khiêng một, chứng tỏ Nhà Nước đã thách thức đồng bào.

Làm chính trị nguyên tắc sơ đẳng vẫn là lấy được nhân tâm. Nhân dân oán ghét là ngại vàng lung lay. Như thế Nhà Nước dựa vào một thế lực nào khác mạnh hơn thế nhân dân, để khuyến khích nhân dân. Nói trắng ra, Mỹ đang hứa hẹn với Nhà Nước ta, một thế đứng "bình chân như vại". Cũng có thể Mèo muốn chơi xỏ Nhà Nước bằng cách hứa hẹn vung vít để Nhà Nước có cơ hội thực hiện nền độc tài miền cường, rồi thì cho Nhà Nước ra rìa bằng những chứng cứ thật hiển nhiên. Còn việc ông Thiệu có đủ khả năng làm độc tài hay không là quyền phê phán của định mệnh và quốc dân.

Việc thứ hai tôi muốn đề cập ở đây là vụ tàn sát Việt kiều tại Cam Bốt. Báo chí, dư luận và mấy ông Thượng nghị sĩ, hạ nghị sĩ đã từng đã kích Tổng Thống là cóc chui lên tiếng, "máu chảy nhưng ruột dếch thềm mềm". Vung vít nhứt vẫn là Con Ong, đã dành một số báo (số 109) để tố chính quyền và tướng niệm Việt kiều xấu số. Tưởng niệm là việc làm rất đẹp, đã nói lên tình ruột thịt. Ở đây chúng tôi muốn nói đến cái thế kẹt của Nhà Nước chúng ta.

Câu hỏi trước tiên cần phải đặt là Nhà Nước cần lên tiếng về phương diện nào: chiến

lợi hay đạo đức?... Chúng ta đội Nhà Nước lên tiếng vì nhân đạo chăng? Ở người lãnh đạo, hai lãnh vực trên ít khi có thể phân chia được. Không lẽ Nhà Nước lại phân ưu ruột thịt mình bị người ta giết, mà lại phân ưu, thì thật lạ và thú hoác. Còn về phía chính trị, Nhà Nước phản ứng như thế nào đây. Đoàn giao với Cam Bốt ư? Thừa có liên lạc, lấy gì mà đoàn. Chúng ta có thể bỏ tất cả những thỏa ước quốc tế về vấn đề biên giới, nhưng liệu sau cuộc hành quân Cam Bốt, hiểm họa CS có còn hay không, hay chính chúng ta đang làm cho kẻ thù CS lớn mạnh hơn? cũng nên nhắc lại trong thời đệ nhất CH, Tổng Thống Ngô đình Diệm đã một lần kêu gọi đồng bào Việt tại Cam Bốt về nước, nhưng để đáp lại một số về Hà Nội, còn số khác ở lại Cam Bốt. Rồi khi VNCH đoàn giao với Cam Bốt, miền Nam không còn một sự liên lạc nào với kiều bào tại đó, ngược lại BV có cả 1 Tòa Đại Sứ với 1 tờ chức tuyên truyền rộng rãi. Trong tình trạng đó và một thời gian dài như thế, Việt kiều nào, còn không muốn, lại không có khuynh hướng CS. Vì thế CP VNCH làm sao kiểm soát được hành vi hay lập trường chính trị của họ. Chúng ta có thể bào lòng nhân đạo không phân biệt khuynh hướng chính trị, nhưng lòng nhân đạo đâu có buộc chúng ta phải bày tỏ một lập trường chính trị. Một người làm chính trị đứng đắn, tức là không ăn có, không a dua, phải biết cân nhắc kỹ lưỡng. Có thể đó là âm mưu CS, Nhưng Việt kiều tại Cam Bốt về tỵ nạn ở miền Nam có thể họ chán ghét CS, có thể miền Bắc đang làm vào nạn đói, không thể chấp nhận sự có mặt của họ. Cũng có thể họ về đây trong cái kế hoạch của CS. Để thực hiện chủ nghĩa CS. Bắc Việt không ngăn ngại đầu tư hàng trăm ngàn người Việt, để thực hiện giấc mộng cách mạng văn hóa, Trung Cộng sẵn sàng tiêu diệt cả triệu đồng bào ruột thịt của họ, thì việc hy sinh hơn cả ngàn người Việt để chiến thắng miền Nam, 1 vị trí chiến lược của Đông Nam Á, CS đâu có ngại gì. Nói thế, không phải chúng tôi phủ nhận hành động phi nhân của tập đoàn Lon-Nol-Matak, nhưng trong nhiều trường hợp kẻ cầm dao không phải là thủ phạm. Vì thế làm chính trị, nhất là ở cái thế lãnh đạo, chúng ta cần sáng suốt, cần thận trọng. Sự do dự của Nhà Nước ở cái thế quốc gia, là sự do dự của tất cả những nhà lãnh đạo khác. Còn mấy ông tôn giáo đầu, lòng nhân của mấy ông mắc đi ăn có SVHS rồi à? Đồng nghiệp của ông bị giết tại trường CTCT Đà Lạt, đồng bào của mấy ông tại Cam Bốt bị sát hại, mấy ông lại im tiếng? Hay mấy ông quan niệm, chống CS khó hơn chống CP. Và lại chống CS đâu có được ở tổ nhà lâu, dù có thắng, còn chống CP dù có thua cũng được xe lam mà đi. Nhưng người đáng đánh đòn trong vụ này là cái chợ cá Quốc hội. Quý vị sẵn có một cái chợ, bán gì không được, ngôn ngữ nào lại không có quyền xử dụng. Sao lại im hơi thế? Sao không "bày tỏ lập trường" đi. Đã thối um lên rồi thì dù bây giờ mấy ông có vung vít thổi thêm một tí cũng hỏng sao. Như phạm một tội cũng đủ xuống hỏa ngục, phạm một trăm tội cũng xuống hỏa ngục, thì cứ phạm thêm cho sướng, đại gì ở cái "lập trường" của mấy ông có thời đi nữa, người ta cũng không coi đó là "lập trường" của Quốc Dân mà!

ĐỀ HỨC CÀN

nói láo mà chơi

Nói láo mà chơi nghe láo chơi
Đàn đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mấy lời

VST

Pháo...

Đây không phải là một chuyện nói láo mà là một chuyện thật, hơn thế nữa, đây là một chuyện thật rất láo.

Vụ võ được 4 va ly bạc ở phi trường Tân Sơn Nhất nổ rạn như pháo liên châu, như pháo hòa tiếng súng trong Tết Mậu Thân có đều khác là pháo với súng nổ trong những ngày Tết Mậu Thân làm cho máu đỏ thật, nhiều người chết thật, nhưng vụ 4 va ly bạc Gã Thâm muốn nói đến Thông Cáo đe dọa điều tra, trừng trị những kẻ phạm pháp do chính quyền ta đưa ra tuy cũng nổ rạn đây, nhưng cho đến hôm nay, cũng giống rất nhiều lời hứa sẽ làm, làm ngay của chế độ ta, chưa thấy anh to đầu nào bị pháo nổ trúng mặt, cháy lông mày.

Thông cáo của Tổng Thống Thiệu sau vụ bắt được 4 va ly bạc còn nói đến vụ xuất cảng đồng, sắt từ nước ta ra ngoại quốc. Ủy ban Điều tra gồm những ông bự nhất trong chế độ ta còn có bốn phận tìm cho ra và trừng trị bọn xuất cảng đồng và sắt bán cho những nước cộng sản.

Đây là tài liệu xuất phát từ tập hồ sơ Mật, mang bí số CC-17 VN.-MI 6.- có dấu sao trắng Top Secret.

Top Secret...

Vụ xuất cảng Đồng và Sắt từ VN đau thương và chiến tranh đi bán cho các nước cộng sản cần dùng qua trung gian của Gian Thương Trung Hoa — lẽ tất nhiên, chỉ có tay buôn lậu quốc tế Trung Hoa mới có thể làm nổi vụ này — là một vụ lớn loại quốc tế.

Việt Nam ta đã nghèo nhiên liệu lại rách mướp vì chiến tranh, đào dầu ra đồng và sắt để bán ra ngoại quốc? Vậy mà có đồng và sắt từ VN bán

ra rất nhiều, mỗi lợi lên đến nhiều tỷ bạc. Vậy mới là chuyện đáng nói.

Không biết áp phe xuất cảng đồng và sắt này đã có từ bao giờ, đã làm được bao nhiêu cú trượt lợi, đã đem lại trong trường hợp của bọn con buôn bán nước ở những ngân hàng Hong Kong, Geneve bao nhiêu là Mỹ Kim ?? theo hồ sơ Top Secret mà Con Ong mua được bằng một giá rất đắt — đắt đến nỗi bạn không thể nào tưởng tượng được — vụ này vỡ lở vì nguyên do như sau:

7 mạng trung gian...

Muốn để bạn đọc khỏi rối trí, số này CO chỉ mới nói đến tiêu mục Đồng.

Đồng ở VN là những nũi võ đạn đại bác do quân đội Đồng Minh và VN là bán đi, nhiều đến độ không còn chỗ để mà chứa.

Những võ đạn ở VN không phải là thứ đồng bán đi đắt tiền nhất. Mỗi ký lô đồng võ đạn trị giá 70 đồng VN.

Loại đồng đắt tiền là đồng dây. Những dây đồng lớn bằng cò tay người, bên trong lẫn vỏ cao su bọc ngoài có cả trăm sợi dây đồng nhỏ. Đi ngoài đường, chúng ta thường thấy những dây đồng lớn này được binh sĩ Mỹ dăng dài theo dây đèn điện. Loại dây này do Hoa Kỳ viện trợ, đã bị cắt ra những cây ngắn, đem đem bán.

Bọn trung gian làm áp phe ở Saigon được người có đồng nhờ đem bán. Anh này nhờ anh kia, mỗi anh bán hơn lên một chút, sau cùng đến người mua thì đã có tới 7 anh trung gian, anh nào cũng hy vọng nhờ nước miếng võ được vài chục triệu, nhờ áp phe này.

Người mua đồng từ VN

Người mua số đồng từ VN bán ra theo hồ sơ mật, là một thương gia ngụ ở Singapore.

Singapore hiện là trung tâm nhận mua hàng các nước tư bản để bán lại cho các nước Cộng sản.

Thương gia buôn lậu quốc tế đó là công dân Mã Lai, nguyên quốc tịch gốc là dân Trung Hoa. Tên hẳn đọc lên có âm thanh giống tên loại vi trùng lao: Bacille de Koch.

Koch nhận mua đồng từ VN để bán lại cho các nước Cộng sản. Những quốc gia Cộng sản này cần đồng để đúc

đạn AK viện trợ cho Cộng sản BV.

Và Cộng sản BV nhận đạn đem vào bán ở miền Nam. Như vậy là sau một chu kỳ đi vòng vo Tam Quốc, đồng từ miền Nam VN xuất ngoại lại trở về miền Nam. Tất nhiên đồng trở về dưới hình thức khác và khi trở về, nó làm cho máu anh em ta đỏ, anh em ta chết, và làm giàu cho bọn con buôn.

Chính vì vậy mà áp-phe đồng đã trở thành một vụ có thể làm nguy hại đến quốc gia. Nếu chính quyền ta lâu ngo thì CIA Mỹ cũng không để yên cho bọn con buôn bán nước ở VN hoành hành.

LẬT MẬT

Thủ phạm bán đồng ở VN sau khi bắt liên lạc được với chính người mua đồng, Thương Gia Koc ở Tân Gia Ba, đã đá một phát cả 7 anh Trung gian.

Nghĩa là cả 7 anh trung gian đều hộc sít. Người có đồng bán thẳng đồng cho Koc, không nhờ đến 7 anh này nữa. Bảy anh này — trong số có cả người trong làng báo — ứ lòng nên làm toáng lên. Sự đá đít 7 anh trung gian này là một trong những nguyên nhân làm cho áp phe đồng vỡ lở.

Nhưng sự lý kỳ của vụ này đến đây vẫn chưa hết.

Sau khi bắt liên lạc được với Thương gia Koc, người có đồng ở VN và Koc thỏa thuận: một nửa tiền trả bằng đô la gửi trong ngân hàng ngoại quốc, một nửa trả bằng tiền VN.

Thương gia Koc được đề nghị đặt cọc một khoản tiền bằng đô la trong một ngân hàng ở Hong Kong. Có tiền đặt rồi, đồng sẽ được đưa ra khỏi VN. Ngày nào đồng xuống tàu, Koc có bốn phận trả nốt số tiền.

Kok bằng lòng.

Và một khoản tiền là 750.000 Mỹ kim đã được Kok gửi vào trường mục của nhân vật nọ trong một ngân hàng ở Hong Kong, nhưng Kok vừa gửi tiền vào Ngân hàng dưới trường mục mang tên nhân vật nọ thì ở VN, Bộ Kinh Tế ra thông cáo cấm tuyệt việc xuất cảng đồng.

Kok cho là y bị gian hùng Giao Chi gạt lá — mất tiền đặt cọc. Tất nhiên y cũng có phản ứng và CIA được biết rõ về vụ này.

Hãy còn nhiều lý kỳ, mời bạn đọc Con Ong số sau sẽ rõ.

bốc mả

THỢ BỐC

Hành động tuyệt hảo

Ông chương lý Vũ tiến Tuấn đứng lên. Mọi người đều tin là ông sẽ «phản pháo» các luật sư biện hộ cho các sinh viên trước phiên đại hội đồng Tối Cao Pháp Viện. Nhưng không, ông chỉ nói vồn vện một câu: Tôi xin rút lại kết luận trong... rồi ông ngồi xuống và gạt nước mắt. Ông Chương lý đã khóc, ông khóc vì khối lựu đạn cay đang mù mịt ở trước dinh Gia Long tỏa vào hay ông khóc vì xúc động thực sự. Có thể vì cả hai. Nhưng tiếng lựu đạn cay, lựu đạn ói mửa nổ trước dinh Gia Long, trong khi bên trong, Tối Cao Pháp Viện đang xử án, đó là những tiếng sét làm các vị Thẩm Phán áo đỏ, ông chương lý áo đỏ thấy rõ rằng... chế độ này đang bị chế mờ bởi những đám khói cay làm cháy nước mắt mọi người. Rồi mấy người sinh viên bị tra tấn kia, đang mệt mỏi, đang ra rời, đang dựa vào nhau mà đứng, dựa vào nhau mà ngồi, và những người tường thuật các trận bị tra tấn của các SV Võ Ba tự Lưu hoàng Thao Cao thị Quế Hương cũng đã có những giá trị như những ngọn roi rất buốt quất vào điều hai và điều sáu hiến pháp quyền làm người «đã không được tôn trọng!»

Lần thứ nhất Tối cao Pháp viện đã có một hành động tuyệt hảo, tuyên phán các sắc lệnh thành lập các Tòa Án Mật trận vì hiến nhân các sinh viên có bị tra tấn, lần thứ nhất Tối Cao pháp viện đã đóng vai trò của một cơ quan cầm đầu ngành tư pháp độc lập, và cũng lần thứ nhất, dân chúng đã thấy nhen nhúm cháy trong lòng một ngọn lửa Tin-Tin rằng Tối cao Pháp viện là bức tường thành cuối cùng để bảo vệ chế Độ Tin rằng quyền làm người của mình còn được bảo đảm.

Ở xứ Giao chỉ này, chính trị đã quá nhiều lần vượt qua các bức tường Tòa án vào ngồi trên các ghế quan Tòa, nhưng lần này, chính trị đã phải đứng lại trước thềm Tối cao Pháp viện, đứng lại trong phần nọ trong «đau đớn vì uy quyền giám sát». Và sự

phần nọ đó đã lên thành khói, đó là những cuộn khói cay mù mịt, các luật sư đã cho những đám khói cay mù mịt đó là những đe dọa của chính trị với 9 ông tòa áo đỏ.

Nhưng nếu chính trị đã phải đứng trước những bức thềm Tối cao pháp viện, thì đến bao giờ điều 2 và điều 6 Hiến pháp mới không bị hô «đứng lại» trước những họng súng, những rào cản dẫn vào các trại giam Cảnh sát. Chế độ này mặc dù vẫn được tuyên dương là chế độ pháp trị, nhưng vẫn lần lượt khuất dưới ánh sáng pháp trị đó, còn có những cái bóng đen của một thời cảnh sát trị. Con người khi bị còng hai tay, di giữa hai họng súng đi vào hồng, bước qua ranh giới của điều hai, điều sáu Hiến pháp vào vùng đất của thể giới trại giam cảnh sát, con người đã mặc nhiên bị những người có «đặc quyền» ở đây tước lột quyền làm người, đồng hóa với đời sống của những con vật bằng cách đánh đập, đổ nước, lột quần áo treo lên xà nhà v.v.. Rồi những con vật người đó bị ném, bị nhốt vào trong những cái cũi, nhận biết những điều không hề biết, phải nhận làm những điều không hề làm. Và nếu may mắn được ánh sáng công lý chiếu rọi đến, con vật người đó có được trở về với tự do, thì cũng trở về với những tên... «thần tàn ma dại», đi rên hình là những anh chị em sinh viên kia.

Tuy những bước đầu của một chế độ dân chủ, Hiến Pháp đã bị đờ ra mà hiệp quá nhiều. Con Ong hy vọng Tối Cao Pháp Viện sẽ có những hành động tuyệt hảo hơn, để cho dân chúng tin rằng họ còn đang được sống ở một nơi, không phải là xứ có nhiều mọi ăn thịt người.

Múa may hơi nhiều

Nhóm «anh hùng Đông Kít Chốt» nhà Hát Tây đạo này múa may hơi nhiều, múa may lấy tiếng đề mị thiên hạ là ta đây cũng đối lập, cũng tranh đấu cho dân, cho nước như ai. Nhóm «Đông Kít Chốt» đó đã bị bà Nghị cứu xét, bà Nghị đốt rốn lật mặt nạ ngay tại sân khấu nhà Hát Tây. Bà Thoà đã gọi chúng nó là một lũ phường tuồng, «nhí nha nhí nhố», chuyên môn ăn cỏ vào các vụ phe binh, SV nhưng khi thảo luận về vụ phe binh chúng nó trốn chui, trốn nhủi hết. Kể ra bà Thoà cũng độc, bà không chỉ đích danh bọn xuống đường ăn cỏ với sinh viên, phe binh là bọn nào, nhưng dân chúng vốn chẳng ngu dốt gì nên ai cũng biết. Nếu Con Ong không làm, thì trong các vụ xuống đường ăn cỏ với sinh viên, phe binh, chỉ có các ông Hồ ngọc Cừ, Hồ ngọc Nhuận, Ngô công Đức, Lý quý Chung,

Nguyễn hữu Chung, Nguyễn ngọc Nghĩa, Dương văn Ba Phạm tấn Nho, Kiều mộng Thu, và mới đây, kẻ nổi danh là khôn liến, nhảy vào cuộc sau chót là Nguyễn trọng Nho.

Bà Thoà ở trong khối Dân Tiến, khối của những người thân chính quyền, khối của những người thân, có tiền, nên bà Thoà quát cả «bọn đối lập» là đúng. Bà Thoà từ ngày vào Hạ Viện vốn nổi danh nói như như từng nổi danh nói đại, đã phải lên tiếng, bà lên tiếng bởi cái sự «uy tín của nhóm đối lập», nhóm «anh hùng Đông Kít chốt» mừng đã sinh viên, phe binh mà lên cao quá, Bà cần phải hạ «chúng nó» xuống vì nếu không hạ được tại mất điềm, mà mất điềm thì lỗ to. Chỉ tiếc bà Thoà là đàn bà nên bà... đại, bà bị các ông Trong khối cho nước đề giờ đầu chịu báng, các ông ấy không dám chửi bọn «Đối lập đang múa may» nên mới sủi bà lên. Nhưng những tiếng chửi của bà đã chẳng có ký lô nào, vì quá khứ của bà cũng nhảm nhúa quá, chửi đã chẳng ăn gì ùn suýt nữa bị ông Trương Gia Kỳ Sanh cho người lên lột quần đánh cho một trận. Bọn anh hùng Đông Kít Chốt thấy có lão tướng họ Trương đỡ đòn đỡ... mình nên khoái quá và lại tiếp tục xuống đường múa may ăn cỏ với sinh viên.

Khối Dân Tiến đã vỡ

Thế là khối Dân Tiến hay Dân Tiên, khối lớn nhất tại Hạ Viện có k.uyh hướng thân chính quyền đã vỡ, vỡ làm đôi y như câu thơ của Hồ xuân Hương.

Dân Tiên sinh ra khối một c. hòm.

Nữ: làm hai mảnh hòm hòm hom-

Các khối khác xấu miệng đã cho rằng, sau ngày Nguyễn được sự đi Tây chữa bệnh ung thư nên khối vì thiếu chất hồ bằng giấy Trần hưng Đạo nên đã nứt và đã vỡ sự rạn nứt theo các khối, chứng tỏ từ khi một tờ nhật báo của khối đã không còn sống nữa vì thiếu người trợ cấp, và những ông chủ trương tờ báo đã dùng tờ báo như một con bịt lỗ không sáng nước.

Khối Dân Tiên cũ, người buồn nhất là ông Phạm duy Tuệ, vì tháng 10 này bầu lại văn phòng Hạ viện, cái chức Tổng Thư ký Hạ viện sẽ về tay người khác, vì khối Dân Tiên bây giờ còn lại vài ba ngoe, mà chẳng ngoe nào sáng giá, thì hy vọng gì mà vận động cho ông đắc cử lại. Nguyễn trọng Quốc ơi, bệnh ung thư của ông bao giờ mới khỏi để mau mau về mà cứu văn khối Dân Tiên.

UNIVERSITY
JUL 23 1970
LIBRARY

PHỤ ĐỀ GIAO CHỈ

TÂY VỰC ĐỤNG ĐỘ THIẾU LÂM

NHỒI MA KẼN; Trong khi đại quân Việt Nam ào ào tiến sang lãnh thổ Cao man để "giải phóng" kiều bào và tiểu Cộng, trong khi sinh viên học sinh "đùa đả" mí lỵ cảnh sát dã chiến và chiếm nhiều cứ điểm để hát, hò khêu hiệu rồi ới mưa vì lựu đạn cay thì quân Tây Vực Ấn Quang cũng đã xua binh tiến chiếm căn cứ của Thiếu Lâm Việt Nam Quốc Tự. Trận chiến có... máu đỏ lôm. Có bà già lông vịt khóc thét; "nó chiếm mất chùa ta rồi"! Có giam nhốt tù binh vân vân... Giữa những ngày buồn nôn—nói theo giọng giáo sư Lý Chánh Trung, Tây Vực biểu diễn chiến tranh nhà chùa, kẻ phật tử hoang đường là Trương Vô Kỵ không khỏi cảm xúc viết một bài tường thuật sau đây. Bài tường thuật được coi là... giá trường. Vậy không cần đúng hay sai, Miễn nói lên được sự buồn nôn.

Quân binh đã sắp hàng ngũ tề chỉnh, Pháp Siêu nguyên soái cưỡi con xích thố, tay trái cầm cương, tay phải nắm gọn cây trường đao. Trên chõng diêm binh, lúc nhúc những Pháp Tri, Hộ Giác. Nhìn nguyên soái Pháp Siêu mặt sát khí đằng đằng, lông mày dựng ngược, Hộ Giác khoái tử gãi rốn:

— Phen này Tâm Châu mất đất cầm dùi nhế!

Rồi cười hề hề. Nụ cười rất nồng nặc mùi dầu cù là Mác Phsu! Pháp Siêu múa trường đao. Đây là lối múa theo bí kíp "Chầy kinh tiêu đề xuống không dấm". Cảm khái, Pháp Siêu ngược trời, thề nặng:

— Chuyển ni không đoạt thành An Nam quốc tự, thề sẽ phóng xuống chợ cá Trần Quốc Toản mà tự vẫn bằng mũi cá uơn.

Bông ném đao. Lưỡi đao cắm phập xuống sân gạch. Nguyên soái Pháp Siêu chấp hai tay trước ngực:

— Nam mô a di đà phật đồ mật vào nồi chưa xôi đã nếm.

Niệm xong lại thúc chân vào bụng ngựa, Con ngựa biết ý chủ, chạy tới chỗ cây đao đang tung tung rướn rướn kiêu cợt buồm dựng chờ đợi...gió! Pháp Siêu rút cây đao lên, hô hoán:

— Ba quân!

Quân binh nhất tề đánh võ miệng:

— Dạ dạ...

Pháp Siêu xoa cái đầu trọc:

— Ta không có tóc Ta nohair! Do đó, ta cóc biết tóc ta có bạc phơ như tóc Ngũ tử Tư không? Ồi, cừu thù, cừu thù. Phật dậy; "Oán chấp chông nếu lấy oán báo oán". Đôi khi ta phải quên lời Phật dậy một tí. Vậy ba quân!

— Dạ dạ...

— Ăn oản ăn chuối của ta ba năm, nay ta sài một giờ, hãy rán sức vì Tây Vực ta mà đoạt thành Thiếu Lâm.

— Nguyên soái yên chí Đọat không nổi, ta lại rút. Rút ra rồi lại cho vô, mấy hồi.

— Không được. Lăn này vô và không rút.

— Quyết định ngâm tằm hà?

— Quyết.

Pháp Siêu nhìn lên chõng. Hộ Giác vẫy tay. Quân binh ca cộng đồng bài "Tây Vực hành khúc" Chiêng trống bát nhã nổi lên âm ầm, một bà già bán chuối, chiêng mở công chùa, tiền đoàn quân tiểu Tâm Châu bằng câu sắt lửa: Mai con đi lễ ở VNQT đó, thầy nhé!

Pháp Siêu gật đầu:

— Nhớ "cúng dường" bằng cam Sunkit nghe con.

Quân binh háng hái lên đường. Ngựa phóng rồm rộp đến nổi "chị em ta" cư ngụ tại đường Sư Vạn Hạnh sợ teo chim, tưởng kiếm tuc bố ráp Đì nửa ngày

đường thì đạo quân viễn chinh đến trước thành Việt Nam Quốc Tự.

Bây giờ, vua nước Thiếu Lâm Việt Nam Quốc Tự đang học nội mây ngàn. Nghe nói Người mãi bàn luận chuyện Tây du ở vương quốc Từ Quang. Tướng giữ thành là Minh Thành, giữ đờ cốc xi cốc. Pháp Siêu cho quân đóng cách chân thành hai dặm, một mình một ngựa đến công thành chửi rủa om sòm, đòi Tâm Châu ra so tài cao thấp.

Chửi một lúc môi miệng, nguyên soái Pháp Siêu kêu ầm ỹ:

Nước, nước, Khát thấy mẹ!

Một phật tử sồn sồn từ đâu xuất hiện, dâng nguyên soái bầu nước. Đang cơn khát, Pháp Siêu tu ừng ực. Đã khát mới thấy mùi hôi. Bèn hỏi:

— Nước gì đó?

— Dạ sữa.

— Guigoz hà?

— Không.

— Đậu nành hà?

— Dạ, đó là sữa dê!

Pháp Siêu tu thêm một hơi, liệng bầu rồi vừa mở phật vừa ù ù oà loạn cào cào. Bỗng thấy trên thành lộ nhớ vài mạng ới ới gọi:

— Thầy ơi, con đây, I love you, con nội tuyến đây nè!

Pháp Siêu cười hình hích:

— Bắt được Thích Tâm Châu chưa?

— "Nó" đi vắng, Trong thành có anh sư già Minh Thành thôi.

— Mở cửa thành đi!

Cửa thành bèn mở. Pháp Siêu nguyên soái rút ra cái mi cô có ô pác lơ chạy bằng Pin, hô hoán:

— Quân ta xung phong lệ!

Quân binh xung phong hùng hục. Chẳng mấy chốc, thành Việt Nam Quốc Tự đã in đầy vô ngựa quân Tây Vực xâm lăng. Một bà già hét loạn:

— Nó xâm phạm gia cư bằng võ lực! Đù òa bọn mây, Tồi Cao Pháp Viện sẽ cho cả lũ mây vào tù! Chúng mày chơi cái trò Trần Văn Khuyên ngoài Phan Thiết hả!

Quân Ấn Quang không thèm nghe. Đập phá tung bưng. Khi bắt được sư già Minh Thành, nguyên soái Pháp Siêu bọ tai địch thủ một phát rồi hạ lệnh nhốt giam tại phòng cô nhi. Đoạn cúp đường liên lạc. Nội bất xuất nhưng ngoại tự do nhập. Pháp Siêu vô về dân trong t ảnh, ra tuyên cáo chửi bới và hứa thực thi chính sách "người tu có đồ cúng dường".

Chưa điết sau đó ra sao. Nghe nói cao thủ Tâm Giác sẽ cho các môn đồ từ Vĩnh Nghiêm ủa xuống tái chiếm VNQT. Có gì, Trương Vô Kỵ sẽ thuật tiếp. Chơi đi, chơi đi thôi chiều hôm tối rồi. Boong. Boong. Boong.

Tu tại chùa

Thưa quý thầy Ấn Quang

Ca dao Việt Nam có câu:

Thứ nhất là tu tại gia

Thứ nhì tại chợ, thứ ba tại chùa

Tu tại chùa ít... ép phê bằng tu tại gia. Các thầy đã vừa tu tại gia vừa tu tại chùa thì các thầy đặc đạo mau lắm. Đã có chùa rồi, chiếm chùa làm cái quái gì nữa. Nhà nước vừa ban hành chính sách "Người cây có ruộng". Ông dân Biểu Nguyễn trọng Nho lại sắp tung ra dự luật "Mỗi gia đình một mái nhà". Như vậy "thầy chùa có chùa" là điều quý. Nay quý thầy đuổi thầy chùa khỏi chùa, chiếm chùa để độc quyền... tu, coi bộ khó người quá. Các thầy đã làm loạn từ mấy niên. Chưa đủ sao, còn đòi dẫm lên luật pháp mà đi.

TRƯƠNG VÔ KỶ cầm tròng

Muốn tiếp thu chùa của ông Tâm Châu, ít ra, các thầy phải có án lệnh của tòa án. Đàng này các thầy lợi dụng tôn giáo, lợi dụng sự xuống đường của sinh viên học sinh, chơi cái trò cướp chùa bằng võ lực thế thì còn ra thế thống gì nữa. Rồi đây, những phần tử bất hảo noi gương lớn của các thầy, công lý sẽ ăn nói sao cho phải phép nước. Nước Việt Nam dểch bao giờ là chùa Ấn Quang hay chùa Việt Nam Quốc Tự hay miền Tân Phú của ông cha Hải. Những trò hiệp dâm công lý cần được chấm dứt ngay. Yêu cầu các thầy rút quân khỏi Việt Nam Quốc Tự cho được việc. Phật giáo đã bị các thầy bôi nhọ nhiều rồi. Đừng quấy rối thêm, Nhờ các thầy một tí.

Sự nghiệp chính trị của rùa con sẽ cao rậm như những cái mu rùa

Ông Rùa bố ở Thượng viện thấy ba cha con ông Mai v. Hâm cùng làm Nghị sĩ 6 năm, nên cho lòng có phước hơn mình, do đó ông Rùa bố nhất định lần này dẫn đường chỉ lối cho ông Rùa con là Hoàng kim Lân vào ngõ hẻm chính trị. Ông Rùa bố đã chi cho một lực lượng 6 triệu trong xốt, xa cẽ ông Rùa con được vào làm Ủy viên Trưởng ban kinh tài của lực lượng, rồi sẽ nương đà đó mà rạt rạch cử TNS.

Trong 3 năm qua tại Thượng Viện, ông Rùa bố đã "sáng danh" nâng bi đỡ nạn nhà nước một cách trắng tráo. nay lại âm mưu đưa ông Rùa con một thứ công tử ăn chơi đàng điếm, la cà ngày đêm nơi trà đình, tửu điểm (vụ diêm hình vừa mới xảy ra tại căn phòng ngủ nhà hàng Majestic người con gái hiền lành đã may mắn thoát... nạn) ra làm chính khách thì có bỏ mẹ không cơ chứ, đất nước này có lẽ tới ngày mặt cha nó ròi, nên mới có nhiều loại sâu bọ nhảy lên làm người, không biết trời cao biển rộng ra sao. chơi chơi nhảy ra múa may trên sân khấu chính trị Giao Chỉ, cái sân khấu vốn đã có nhiều bọn chính khứa phường tuồng.

"Chính khứa" Rùa Con — Con Ông chúc cho tương lai sự nghiệp "chính trị" của Rùa Con sẽ cao rậm như những cái mu rùa.

NOA NÁO NẾU

Mới đây có ông chủ trường dạy lái xe tập tềng mở tiệm bán phân bón cây. Ông ta quan cáo tên tiệm toàn bằng chữ N. Như vậy:

Noa náo nếu ni nộm niếm nòng nợn
Noa nôi noan nôm nớ niễn nính
Noa nôn noa niếm nôm nạng nê
Noa nươn nẹo nên noa niếm nờ

Ai cần phân bón cây, hãy viếng tiệm **NOA NIẾM NỜ I BỐ CÁO ĐỒI TIỀN**

Ông chủ tiệm nem thịt heo tươi đã xin được giấy phép ra báo. Một số văn nhân ký giả đã bắt trước một khoản địa. Nay ông ta thấy làm báo khó nhá ơn làm nem vì ăn giẻ nên ông nhờ Trương Vô Kỵ đăng giúp cái bẩu sau đây:

« Các văn nhân, ký giả thân yêu,

Tôi quyết định không ra báo Nem heo đồ dầm nữa. Đề tôi khỏi chịu thiệt thòi, xin các bạn hãy tới giúp tôi làm nem để trừ tiền a vãng. Bạn nào khỏe thì đã thịt, bại yếu thì gói nem »

Ý kiến Vô Kỵ: Ông nem heo đồ dầm cứ tiếp tục giữ lập trường xuất bản báo đi. Lá chuối bây giờ cũng đắt bằng giấy báo cũ. In báo bán, không nổi, ta gói nem bằng giấy báo cũ. Lo gì!

CHỦ NHẬT NGÂM Ô MAI

9 giờ sáng chủ nhật 10 — 5 — 70, mời bạn đọc lên quán số 75 Crystal Palace lầu 1 mua cuốn lửa tuổi thích Ô Mai của Duyên Anh. Giá 100 đồng bản giấy thường, 150 đồng bản giấy trắng.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản lý: HOÀNG THỊ QUI